

σεν, καὶ δός μοι νὰ ἐννοήσω τί ζητεῖς καὶ τί σκεπεύεις νὰ γράψῃς ἀπὸ μᾶς προσέβαλες

— Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! τὰ τέσσαρα ἐπίθετα, τὰ ὅποια, ὥς ὁ μέγας ἥρως τῆς Μάγλης ἐφιλοτιμήθητε νὰ οἰκαιοποιηθῇτε κατὰ τὴν πρώτην εὐγενῆ ὁρμὴν σας δὲν σᾶς τ' ἀφίνω ἄνευ τακτικῆς ἀγωγῆς περὶ κυριότητος. Τὰ κατέχω καὶ τὰ νέμομαι, ἐγὼ δικαιούμενος νὰ περιβάλλωμαι ἑκαστον αὐτῶν ὅσakis γράψω μυθιστόρημα, ποίημα, σάτυρον ἢ πολιτικά Τώρα, μ' ἐρωτᾷς τί σκοπεύω νὰ γράψω; ὦ! ἔχω πλῆθος νὰ γράψω, χάρις εἰς τὸν διαβολίσκον σου, καὶ γελοῖα καὶ σοβαρὰ καὶ σίχους καὶ μυθιστορήματα, θὰ γράψω καὶ τι τὸ ὅποιον δὲν ἤλθεν ἀκόμη εἰς τὸν νοῦν οὐδενὸς τῶν ἀξιολύμων συντακτῶν σου καὶ πρὶν ἢ ἀρχίσω νὰ γράψω τὸ πρωτότυπον αὐτὸ, συγχώρησάν μοι εἰς δευτέραν ἐπιστολὴν νὰ ἀνατέμω πρῶτον, συντόμως ὅσον μοι ἔνεστι καὶ ζωηρῶς, μὲ τὴν σμύλην τῆς ἰθιῆς φυσιολογίας τὰ συγγράμματά σας τὰ Ἀδθηριτικά τὰ πρωτότυπα, διὰ νὰ ἴδωμεν τί διαβολοδιόρθωσιν θὰ φέρῃ εἰς τὰ ἤθη καὶ τὸν νοῦν ἡμῶν καὶ τῶν τέκνων ἡμῶν ὁ Ἀδθηριτικός σας διάβολος μὲ τὰ πηδήματά του, τὰ κέρατά του, τὴν ἐκατομμυριόλεγον οὐρὰν του καὶ τὰ μυριόμετρα ἐνύχιά του, δι' ὧν τὸν ἐπροίκισες, ὥς ἂν ἐδανείσθης τι ἀπὸ τὰ δάκτυλα καὶ τὸ σιγάρον τοῦ διαβόλου τοῦ Ἀρμάνδου Λουίζη, ἐνὸς τῶν μᾶλλον εὐέλθων μυθιστορικῶν ἡρώων.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μικρὸν μου προσίμιον, ἀγαπητὲ, διότι ὅλοι ἔχουσι προσίμια. Καὶ αὐτοὶ προσέτι οἱ ἐν τύφῳ ἀξιοῦντες, ὅτι τὰ ἀποφεύγουσιν ἐντελῶς, καὶ αὐτοὶ ἀκριβῶς τοῦτο λέγοντες προσίμια γράφουσι, καὶ παράδειγμα ζωρτανὸν ἔστω ὁ δαρνοστερῆς Σχολάρχης τῆς ἀναγεννηθείσης ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὰ προλεγόμενα τῶν ἀπάντων αὐτοῦ.

Ἀναβλεπόμεθα, ἀναβλεπόμεθα, τριτέταστ' μου Ἀδθηρίτα. . . . ἂν θέλῃς.

Ὁ θερμότατος ἐν ψυχῇ φίλος σου

ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΑΒΔΗΡΙΤΟΥ.

Καλέ μου ἐπιστολογράφε!

Βλέπεις, ὅτι ὁ Ἀδθηρίτης, ἀσμένως ἐδέχθη τὴν δημοσίευσιν τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς σου, καὶ εὐλαβῆς εἰς τὰ πρωτότυπα τῆς ἑλληνικῆς εὐφυίας, οὔτε τὴν ἐπιθετομαρίαν αὐτῆς ἠλλάττωσεν, οὔτε τὴν χοῦδροπρέπειαν ἐλεπούργησεν, ἀλλ' οὔτε ἠθέλησε νὰ σὲ φοβήσῃ διὰ τῶν κερατιδίων τοῦ δαιμονίου του, τῶν ὁποίων τὴν πονηρίαν δὲν θέλεις νὰ ἐννοήσῃς; ἂν καὶ σύ πονηρέ! δεικνύεις τάσιν ἐπικρίσως.

Γράφε μας λοιπόν, φίλτατε, γράφε, καθὼς ὑπόσχεσαι εἰς τὸν Ἀβδα-
ρίτην, ἢ τοῦ διαβόλου τὰ πηδήματα· διότι τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ σκο-
πὸς ἡμῶν, νὰ κεντήσωμεν τὴν ἑλληνικὴν ἄμιλλαν, τὸ πνεῦμα, τὸν
νοῦν, τὴν καρδίαν τῆς νέας γενεᾶς ὅπως διὰ τῆς συγγραφῆς μορφωθῇ
ὁ μεταξὺ τῆς νεολαίας ἡμῶν μὴ ἐννοούμενος εἰς τὴν ἀληθῆ του ἀξίαν
κοινωνικὸς δεσμός, ὁ καθιστῶν ἀγαθοὺς πολίτας καὶ ἐγγυώμενος
τὴν συντήρησιν τοῦ μόνου κληροδοτήματος τὸ ὁποῖον ἐγκαταλείπου-
σιν οἱ ἐν ψιᾷθῳ θνήσκοντες, ὡς οἱ Φωκίῳνες πατέρες ἡμῶν. . . .

Ὅπωςον θέλομεν γοητευθῇ ἂν ἐννοηθῶμεν!

Ἐρρώσο— Ἀναμένομεν τὸ πρωτότυπον ἐν πρωτοτύποις.

Τὸ κάτωθι ἀπεστάλη ἡμῖν ὑπὸ ἀγνώστου· δεχόμεθα τὴν καταχώ-
ρισιν αὐτοῦ πλὴν τὸν παρακαλοῦμεν πλειοτέραν προσπάθειαν νὰ κα-
ταβάλλῃ εἰς τὴν ἔκφρασιν ἂν σκοπῇ νὰ μᾶς ἀποστέλλῃ ἐνίοτε τοιαῦτα.

ΓΡΙΦΟΣ.

Εἶμαι λέξις καὶ δασεῖαν
Φέρω ὄχι φανεράν,
Πρᾶξιν ἀπεχθῆ σημαίνω,
Καὶ εἰς ἄκρον βδελυράν!
Ἄν μοῦ βγάλῃς τὴν δασεῖαν,
Τότε γίνομαι ὀχληρὸς,
Καὶ καθένα βασανίζω
Ὡσὺν ὑπουργὸς σκληρὸς!
Ἄν μοῦ κόψῃς τὸ στοιχεῖον
Ὅπερ φέρω ἔς τὴν ἀρχήν,
Τότε μεταξὺ τῶν ζώων
Μ' ἀπαντᾷς εἰς τὴν Γραφήν.
Μοὶ προσθέτεις ἓνα κάππα;
Σῶμα γεωμετρικόν.—
Ἄν κ' εὕρισκται ἐντός μου
Ἀάθος ὀρθογραφικόν.—
Ἐνα ταῦ ἀντὶ τοῦ κάππα
Θέσε τώρα παρευθὺς,
Ἵ τοῦ αἰνίγματος τὰς λέξεις
Μὲ εὕρισκεις, ἂν ποθῇς.

(ἡ λύσις ἐν τῷ ἐπομένῳ φυλλαδίῳ).